

POSTANOWIENIE

27 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 27 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa V.D. i R.D.
przeciwko Bankowi S.A. w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku S.A. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 24 czerwca 2025 r., I ACa 1765/23,

- 1) zwraca odpowiedź powodów na skargę kasacyjną,**
- 2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

[M.O.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 czerwca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie z powództwa V.D. i R.D. przeciwko Bankowi S.A. w W. o ustalenie i zapłatę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 12 maja 2023 r., uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji w punkcie 2. w części zasądzającej kwotę 243 956,99 zł a także w części zasądzającej ustawowe odsetki za opóźnienie od tej kwoty po dniu 21 października 2024 r. i w tej części postępowanie umorzył (pkt I); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II); a także rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III).

Pozwana od wyroku Sądu drugiej instancji wniosła skargę kasacyjną, zaskarżając to orzeczenie w części, tj. w zakresie punktów II i III oraz wnosząc

o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała, że wniesiona przez nią skarga kasacyjna ma być oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że: a) sądy orzekające w sprawie błędnie ustaliły, że sporna umowa kredytu łącząca strony postępowania jest nieważna, podczas gdy sformułowane przez powodów żądanie pozwu dotyczyło tylko zarzutu nieważności umowy z mocy prawa, a nie żądania powstającego wskutek stwierdzenia abuzywności niektórych postanowień umowy kredytu; b) Sąd odwoławczy błędnie ustalił, że sporna umowa kredytu jest umową kredytu denominowanego, pomimo że zarówno jej treść, jak i zgodny zamiar jej stron i cel umowy wskazują, że był to kredyt walutowy, który miał być wypłacony i spłacany w walucie obcej (CHF), a umowa nie zawierała mechanizmu denominacji i jedynie na skutek decyzji kredytobiorców kredyt został wypłacony i był spłacany w PLN; c) Sąd odwoławczy błędnie przyjął, że nie jest możliwe zastosowanie dyspozycji art. 385¹ § 1 k.c. i sankcji z art. 58 § 2 k.c. do całych jednostek redakcyjnych umowy kredytu dotyczących wypłaty i spłaty kredytu w PLN z pominięciem zastosowania dyspozycji art. 385¹ § 1 k.c. i sankcji z art. 58 § 2 k.c. do odrębnych postanowień umownych wprowadzających alternatywny mechanizm wypłaty i spłaty kredytu, a jednocześnie niezawierających żadnych mechanizmów waloryzacji, indeksacji czy też denominacji; d) Sąd odwoławczy zastosował dyspozycję art. 385¹ § 1 k.c. i sankcję z art. 58 § 2 k.c. do umowy kredytu stricte walutowego (dewizowego) niezawierającego żadnych mechanizmów waloryzacji, indeksacji czy też denominacji, a dodatkowo z całkowitym pominięciem wyłącznie fakultatywnego charakteru postanowień dotyczących wypłaty i spłaty kredytu w PLN, które w toku postępowania zostały uznane za abuzywne; e) Sąd odwoławczy podzielił i przyjął za własne rozważania Sądu pierwszej instancji, z których wynika, że sporna umowa zawiera mechanizm indeksacji, a zatem cała umowa ma charakter kredytu indeksowanego, podczas gdy Sąd pierwszej instancji przyjął, iż sporny kredyt jest kredytem denominowanym, a Sąd odwoławczy nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku w zakresie, w jakim przyznał spornej umowie inny charakter i tym samym dokonał analizy abuzywności postanowień innego rodzaju, niż analizowane przez

Sąd pierwszej instancji oraz poprzez niedokonanie w tym zakresie oceny zarzutów apelacyjnych pozwanej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy; f) Sądy orzekające w sprawie błędnie ustaliły nieważność umowy kredytu wskutek abuzywności postanowień umownych w sytuacji, gdy w przypadku uznania spornych postanowień za abuzywne w tym konkretnym przypadku umowa może być nadal wykonywana na podstawie jej pozostałych postanowień niedotkniętych abuzywnością - stanowiących pierwotne zapisy umowy kredytu i niewpływających w żadnej mierze na charakter spornej umowy, jak i sposób jej realizacji; ewentualnie postanowienia abuzywne powinny być zastąpione niezależnym od banku kursem waluty, czy też przepisem dyspozytywnym; g) Sądy orzekające w sprawie błędnie ustaliły nieważność Umowy kredytu wskutek abuzywności postanowień umownych i braku możliwości zastąpienia niedozwolonych postanowień obiektywnym (niezależnym od Banku) kursem waluty, czy też przepisem dyspozytywnym.

Ponadto pozwana wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które skarżąca sformułowała w postaci następujących pytań:

1) jaka zasada rozliczeń stron nieważnej umowy kredytu powiązanego z walutą obcą lub udzielonego w walucie obcej znajdzie zastosowanie - tj. czy właściwym jest zastosowanie tzw. teorii dwóch kondycji czy teorii salda, w szczególności w kontekście najnowszego orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-396/24, które nakazuje stosowanie teorii salda - co pozostaje w sprzeczności z dominującą linią orzeczniczą sądów krajowych?;

2) czy w sytuacji, w której dodatkowy mechanizm wykonania operacji związanych z umową - posiadający charakter dodatkowej w stosunku do umowy kredytu fakultatywnej usługi kantorowej wymiany walut - w oparciu o tabele kursowe banku, ma charakter fakultatywny, w ogóle może dojść do indywidualnej kontroli pod kątem abuzywności tych postanowień z zastosowaniem reżimu norm prawnych zawartych w art. 385¹ § 1 i 2 k.c., art. 385² k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE z 1993 r., Nr L 95, s. 29; dalej: „dyrektywa 93/13”)?;

3) jaki charakter posiada wyrok sądu w zakresie orzeczonych skutków abuzywności w postaci unieważnienia spornej umowy kredytu (konstytutywny czy deklaratoryjny) w odniesieniu do roszczeń pieniężnych o zwrot nienależnych świadczeń, a w konsekwencji, kiedy powstaje obowiązek rozliczeń stron w związku z unieważnieniem funkcjonującej dotąd umowy kredytu, tzn. kiedy roszczenia restytucyjne stron przedmiotowej umowy - zarówno banku, jak i kredytobiorcy, stają się wymagalne oraz czy wymagalność nienależnych świadczeń może powstać przed momentem prawomocnego stwierdzenia przez sąd nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu?;

4) czy wprowadzenie do umowy kredytu udzielonego w walucie obcej dodatkowego, fakultatywnego mechanizmu wykonania operacji związanych z umową - posiadającego charakter dodatkowej w stosunku do umowy kredytu fakultatywnej usługi kantorowej wymiany walut w oparciu o tabele kursowe banku wyłącza walutowy charakter umowy kredytu?

Powodowie złożyli odpowiedź na skargę kasacyjną pozwanej, w której wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona przez pozwaną nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a zarazem kwalifikowanym pismem procesowym o ściśle określonej przez ustawę treści. Sąd Najwyższy, rozpoznając ten nadzwyczajny środek zaskarżenia, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym (postanowienie SN z 27 stycznia 2009 r., V CSK 358/08), na rzecz państwa jako dobra wspólnego (postanowienie SN z 11 lutego 2009 r., V CSK 388/08), jakkolwiek oczywiście nie oznacza to braku indywidualnego interesu skarżącego w rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a w konsekwencji także weryfikacji tego interesu (*gravamen*). Jednak przede wszystkim skarga kasacyjna ma służyć ochronie prawidłowego wykonywania prawa oraz jego jednolitej wykładni. Interes

prywatny uwzględnia zaś tylko na tyle, na ile może się on stać podłożem zaspokojenia interesu ogólnego (zob. aktualne wciąż uwagi w postanowieniu SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99).

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy przewidziana w art. 398⁹ k.p.c. instytucja tzw. przedsądu, w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 12 marca 2024 r., I CSK 254/23).

Na etapie przedsądu Sąd Najwyższy ocenia wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie. Wniosek ten stanowi element konstrukcyjny skargi odrębny od podstaw skargi i ich uzasadnienia, które są oceniane dopiero, gdy skarga kasacyjna zostanie przyjęta do rozpoznania.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie SN z 17 czerwca 2021 r., IV CSK 1/21).

Na tle przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie każde naruszenie prawa, nawet oczywiste, przesądza o zasadności skargi kasacyjnej (zob. w szczególności postanowienia SN: z 15 lutego 2007 r., V CSK 485/06; z 3 marca 2020 r., V CSK 75/19). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo takiego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 6 listopada 2020 r., III CSK 110/20). Przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie odpowiada bowiem w pełni przesłance „oczywistego naruszenia prawa” przez wydanie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 20 lutego 2008 r., V CSK 512/07).

O oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie w przypadku stwierdzenia szczególnych, kwalifikowanych, wręcz rażących przypadków naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, bez wnikliwego wgłębiania się w merytoryczną analizę trafności orzeczenia (postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z 7 października 2010 r., I CSK 189/10; z 28 lipca 2011 r., I CSK 77/11), które powodują, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe.

Argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie pozwala uznać, że wniesiona przez pozwaną skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W szczególności Sąd odwoławczy prawidłowo uznał, że sporna umowa kredytu nie miała charakteru umowy kredytu walutowego. Okoliczność, że powodowie od samego początku mogli spłacać kredyt w walucie CHF nie powoduje, że zaciągnięty przez nich kredyt był kredytem walutowym, skoro powodowie mogli również dokonywać spłat w walucie PLN i z tej możliwości korzystali. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już także, że samo zapewnienie kredytobiorcy możliwości spłaty rat kredytu w walucie obcej nie uchyla abuzywności postanowienia dotyczącego spłaty rat kredytu w walucie krajowej, w wysokości zależnej od kursu waluty obcej określanego swobodnie przez bank (wyrok SN z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23). W podobny sposób wypowiedział się TSUE wskazując, że włączenie do umowy zawartej z konsumentem dwóch alternatywnych warunków dotyczących wykonania tego samego obowiązku ciążącego na konsumentie, z których jeden jest nieuczciwy, a drugi zgodny z prawem, pozwala danemu przedsiębiorcy na spekulowanie, że poprzez brak informacji, nieuwagę lub niezrozumienie konsument wykona dane zobowiązanie zgodnie z warunkiem, który powoduje znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. W związku z tym taki mechanizm umowny może sam w sobie mieć nieuczciwy charakter (wyrok TSUE z 21 września 2023 r., C-139/22, ECLI:EU:C:2023:692, pkt 55).

Nie ma również racji skarżąca podnosząc, że w sprawie doszło do orzeczenia ponad żądanie. Przyjęcie przez sąd innej podstawy prawnej orzeczenia nie stanowi bowiem wyjścia ponad żądanie określone w art. 321 k.p.c. i tym samym

dokonania rozstrzygnięcia o innym przedmiocie żądania niż wskazany przez powoda (wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 36/23). Niezależnie od powyższego, Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że powodowie zawarli w pozwie argumentację prawną dotyczącą skutków stwierdzenia, iż określone postanowienia umowy kredytu mają charakter abuzywny. Jednocześnie spór pomiędzy stronami ogniskował się właśnie wokół kwestii skutków tej abuzywności, w związku z czym nie sposób przyjąć, aby w niniejszej sprawie zostało rozpoznane inne żądanie niż to sformułowane przez powodów w pozwie. W szczególności sądy powszechne nie tylko mogą, ale są obowiązane weryfikować i uwzględnić *ex officio* nieważność bezwzględną czynności prawnej na każdym etapie postępowania (zob. np. wyroki SN z 5 czerwca 2014 r., IV CSK 576/13; zob. np. uchwałę SN z 17 czerwca 2005 r., III CZP 26/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 63; wyroki SN: z 8 maja 1998 r., I CKN 670/97, OSNC 1998, Nr 12, poz. 219; z 1 lutego 2000 r., I PKN 503/99, OSNP 2001, Nr 12, poz. 411; z 10 września 2004 r., I PK 592/03, OSNP 2005, Nr 4, poz. 202; z 12 maja 2005 r., V CK 556/04, OSP 2007, Nr 2, poz. 15; z 26 stycznia 2006 r., II CK 374/05, BSN 2006, Nr 5, poz. 12; z 11 stycznia 2008 r., V CSK 283/06; z 5 lipca 2000 r., I CKN 290/00; z 11 lipca 2012 r., II CSK 597/11; z 23 lutego 2017 r., V CSK 361/16; z 10 grudnia 2025 r., II CSKP 511/24; postanowienia: z 21 lipca 2000 r., I PKN 451/00, OSNP 2002, Nr 5, poz. 116; z 31 stycznia 2003 r., IV CKN 1765/00, OSNC 2004, Nr 5, poz. 74; por. również stanowisko wyrażone w wyroku SN z 25 czerwca 2015 r., III CSK 430/14).

Wbrew stanowisku pozwanej brak było również podstaw do przyjęcia, że po wyeliminowaniu z umowy kredytu spornych postanowień umowa ta mogła dalej obowiązywać, ewentualnie, że możliwe było zastąpienie tych postanowień np. kursem waluty niezależnym od banku. Z uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, która z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej w świetle art. 87 § 1 zd. 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn.: Dz.U. z 2024 r., poz. 622), i jako taka wiąże inne składy Sądu Najwyższego, wyraźnie wynika, że razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć,

że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów oraz, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Brak było również podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na wskazane przez pozwaną zagadnienia prawne. Problemy prawne przedstawione przez skarżącą nie spełniają bowiem kryterium nowości.

Sąd Najwyższy zwraca w pierwszej kolejności uwagę, że znaczenie przywołanego przez skarżącą wyroku TSUE z 19 czerwca 2025 r., C-396/24, dla rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy spraw, w których strony umowy kredytu uznanej za nieważną dochodzą wzajemnych rozliczeń, zostało przedstawione w wyroku SN z 5 września 2025 r., II CSKP 550/24. Sąd Najwyższy podkreślił w tym wyroku, że wydanie wskazanego wyżej wyroku przez TSUE nie doprowadziło do ustania związania Sądu Najwyższego przyjętą wcześniej zasadą prawną. Nie wyklucza to jednak, w związku z tym wyrokiem, dokonania oceny zasadności wystąpienia we właściwym trybie (art. 88 § 1 i 2 u.SN) do odpowiedniego składu Sądu Najwyższego celem rozważenia ewentualnego odstąpienia od zasady prawnej przyjętej w punkcie trzecim uchwały z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. W ocenie Sądu Najwyższego w wyroku z 5 września 2025 r., II CSKP 550/24, potrzeba rozważenia zasadności odstąpienia od przyjętej zasady prawnej nie zaistniała, gdyż zastosowanie w niej teorii dwóch kondykcji nie stoi w sprzeczności z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 przy uwzględnieniu jego interpretacji przyjętej w wyroku TSUE z 19 czerwca 2025 r., C-396/24. Motywy, którymi kierował się TSUE w wyroku z 19 czerwca 2025 r., C-396/24, odrzucając teorię dwóch kondykcji w przypadku dochodzenia zwrotu nienależnego świadczenia przez bank, nie zostały wyrażone wprost, przez co ich odtworzenie, a w konsekwencji odniesienie się do nich nasuwa pewne trudności. Trybunał cytuje jednak stanowisko zajęte we wcześniejszym orzeczeniu (wyrok z 25 listopada 2020 r., C-269/19, Banca B), zgodnie z którym w razie stwierdzenia nieuczciwego charakteru umowy sąd powinien upewnić się, że orzeczenie zniechęci przedsiębiorcę do wprowadzania nieuczciwych warunków w umowach oferowanych konsumentom (pkt 38 wyroku z 19 czerwca 2025 r., C 396/24), a jeżeli umowa nie może obowiązywać po

usunięciu z niej nieuczciwych warunków, sąd powinien podjąć niezbędne środki dla ochrony konsumenta przed szczególnie szkodliwymi konsekwencjami (pkt 39 wymienionego wyroku). Z przytoczenia tych motywów należy wnosić, że w ocenie TSUE w razie dochodzenia przez bank roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia jedynie zastosowanie teorii salda będzie dla niego wystarczająco dolegliwe, by wywrzeć skutek prewencyjny, i jedynie to rozwiązanie należycie uchroni konsumenta przed niekorzystnymi konsekwencjami „upadku” umowy. Zastosowanie aksjologii leżącej u podstaw wyroku TSUE z 19 czerwca 2025 r., C-396/24, do stanu faktycznego, w którym roszczenie o zwrot świadczenia dochodzone jest przez konsumenta, prowadzi do wniosku, że to przyjęcie teorii dwóch kondycji jest rozwiązaniem właściwszym, gdyż wywiera pożądaný skutek prewencyjny i lepiej zabezpiecza interesy konsumenta. Wskazać przy tym należy, że w wyroku z 19 czerwca 2025 r., C-396/24, TSUE dokonywał interpretacji art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13, zgodnie z którym państwa członkowskie Unii Europejskiej są zobowiązane zapewnić stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie dalszemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców [przedsiębiorców] z konsumentami. Nie sposób uznać, że zastosowanie teorii dwóch kondycji mogłoby w jakikolwiek sposób pozostawać w sprzeczności z realizacją tego celu. Teoria ta niewątpliwie ułatwia konsumentowi realizację jego własnego roszczenia. Jego wysokość jest wówczas wyrażona prostą sumą spełnionych świadczeń, co pozwala uniknąć konieczności dokonywania rozliczenia, które może okazać się skomplikowane. Konsument dysponuje przy tym większą liczbą opcji realizacji swoich praw. Może dochodzić zwrotu całego spełnionego świadczenia i może również podjąć decyzję o potrąceniu roszczenia o jego zwrot z roszczeniem banku, jeżeli uzna tę opcję za korzystniejszą dla siebie.

W zakresie, w jakim pozwana eksponowała fakultatywny charakter mechanizmu przeliczeniowego odsyłającego do tabel kursowych, rozwiązanie takie nie uchyla abuzywności tego rodzaju postanowień. W wyroku z dnia 21 września 2023 r., C-139/22, ECLI:EU:C:2023:692, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyjaśnił, że włączenie do umowy zawartej z konsumentem dwóch alternatywnych warunków dotyczących wykonania tego samego obowiązku

ciążącego na konsumentach, z których jeden jest nieuczciwy, a drugi zgodny z prawem, pozwala przedsiębiorcy na spekulowanie, że przez brak informacji, nieuwagę lub niezrozumienie konsument wykona zobowiązanie zgodnie z warunkiem, który powoduje znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. W konsekwencji postanowienie umowne regulujące sposób wykonania umowy, które należy zakwalifikować jako nieuczciwe, nie traci tego charakteru z tego powodu, że umowa przewiduje możliwość jej wykonania w inny (uczciwy) sposób. Stanowisko to, w nawiązaniu do powołanego wyroku, wyrażono także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23 i z 6 czerwca 2025 r., II CSKP 570/23).

Ponadto, Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że ustalenie przez sąd, że umowa od chwili jej zawarcia nie mogła być utrzymana w mocy, a więc była nieważna (bezskuteczna) ma zatem wyłącznie deklaratoryjny charakter (wyrok SN z 20 marca 2025 r., II CSKP 210/23). Z tych względów nie można uznać, że dopiero wydanie wyroku przez sąd czyni roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia wymagalnym. Co do kwestii naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku dochodzenia przez kredytobiorcę zwrotu wpłaconych na rzecz banku kwot Sąd Najwyższy wypowiedział się natomiast m.in. w wyrokach: z 30 lipca 2024 r., II CSKP 296/24; z 5 czerwca 2024 r., II CSKP 35/24.

Odnosząc się do ostatniego zagadnienia prawnego sformułowanego przez pozwaną, Sąd Najwyższy wskazuje, że kwestia warunków, jakie musi spełniać umowa kredytu, aby można ją było uznać za umowę kredytu walutowego, była przedmiotem wypowiedzi SN m.in. w wyroku z 20 maja 2022 r., II CSKP 713/22. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że o kredycie walutowym można mówić jedynie wówczas, gdy umowa jednoznacznie ustala kwotę kredytu udzielonego i faktycznie wypłaconego kredytobiorcy wyłącznie w walucie obcej i przewiduje spłatę rat wyłącznie w walucie udzielonego kredytu. W innych przypadkach, umowa wprowadzająca mechanizm przeliczenia czy to kwoty udzielonego kredytu czy to rat kredytu z waluty obcej na złote polskie lub odwrotnie, nie stanowi umowy kredytu walutowego w opisanym wyżej rozumieniu.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Jednocześnie Sąd Najwyższy zwrócił odpowiedź powodów na skargę kasacyjną pozwanej z uwagi na brak oświadczenia, o którym mowa w art. 132 § 1 k.p.c. Zgodnie ze zdaniem trzecim tego przepisu, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odpowiedzi na skargę, pismo wniesione m.in. przez radcę prawnego niezawierające oświadczenia podlega zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku.

Brak było zatem podstaw do wzywania pełnomocnika powodów do usunięcia wskazanego wyżej braku odpowiedzi na skargę zarządzeniem z 5 listopada 2025 r. wydanym przez Przewodniczącego Wydziału w Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie.

Kamil Zaradkiewicz

[M.O.]

[SOP]